

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2814/2019
18.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Емир Фетаховић, адвокат из ..., против туженог „Радио телевизија Нови Пазар“ ДОО из Новог Пазара кога заступа пуномоћник Денис Мурић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 1596/19 од 20.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 1596/19 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 1596/19 од 20.06.2019. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 480/15 од 07.07.2017. године којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог бр. .. од 05.10.2015. године о отказу уговора о раду и престанку радног односа тужиоца, да тужени тужиоца врати на рад и надокнади му штету на име изгубљене зараде и тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама одредбе члана 408. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревидент позива на битну повреду поступка из одредбе члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом. Другостепени суд је правилно применио одредбу члана 372. став 1. ЗПП када

није прихватио доказе приложене уз жалбу тужиоца јер исти нису предложени у првостепеном поступку у смислу члана 308. ЗПП. Разлози наведени у ревизији да доказе тужилац није могао да обезбеди због протеча времена не утичу на другачију одлуку. Поступак је у овој правној ствари покренут тужбом из 2015. године па је тужилац доказе на које се позива могао и морао благовремено доставити или се на њих позвати у првостепеном поступку који је окончан у јулу 2017.године.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је по уговору о раду почев од 20.05.2003. године био у радном односу на неодређено време код туженог. Радио је на пословима новинара са местом рада у Анексом уговора од 09.02.2007.године као отказни разлог предвиђено је неоправдано одсуствовање са рада 3 радна дана или 5 радних дана са прекидима у току године.Правилником о раду туженог који је у примени од 01.08.2015.године прописано је да неоправдани изостанак са рада 2 дана узастопно у току једног месеца представља тежу повреду радне обавезе. Одлуком од 16.06.2015.године истакнутом на огласној табли туженог наложено је запосленима да буду на радном месту у седишту туженог и да обављају своје уговорене обавезе. Тужилац је по усменом договору са директором требало да извештава из Због недоласка на рад према наведеној одлуци почев од 02.08.2015.године тужиоцу је 02.09.2015.године послато упозорење о постојању отказног разлога које је због промене адресе истом уручено преко огласне табле 15.09.2015.године. Побивљаним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине –из члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев.

Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова. Сматра да је решење о отказу уговора о раду донето уз повреду законом прописаног поступка јер упозорење није достављено представнику синдиката запослених. Решење је донето на основу погрешно утврђеног чињеничног стања јер није утврђено колико је тужилац одсуствовао са посла и уз погрешну примену материјалног права јер тужилац није био привремено спречен да долази на посао па није било места примени члана 179. став 3. тачка 2. у вези са чланом 103. Закона о раду као отказног разлога.

По правилном становишту нижестепених судова евентуална погрешна квалификација отказног разлога не утиче на законитост отказа уговора о раду када из чињеничног основа произилази повреда радне обавезе неоправданим одсуством са рада која је као отказни разлог прописана нормативним актима туженог и уговором о раду.

Ревидент није спорио да није долазио на рад у седиште туженог, већ је посао обављао из ... према усменом договору са директором. Овакво понашање је супротно писаној одлуци директора туженог од 16.06.2015 године. Та одлука је објављена на огласној табли туженог од дана доношења до 31.07.2015.године. Након ступања на снагу писане одлуке, одсуство тужиоца са радног места супротно одлуци која је по својој садржини налагала присуство запослених на радном месту у седишту туженог, је неоправдано одсуство без обзира на усмени договор тужиоца са директором. Закон о раду прописује обавезу послодавца да затражи мишљење синдиката у случајевима предвиђеним законом (члан 16. став 1. тачка 5. Закона о раду). Евентуално непоступање по овој одредби не води поништају решења о отказу уговора о раду јер

послодавца не обавезује мишљење синдиката. Тужилац није радњом туженог онемогућен да се изјасни на наводе из упозорења о постојању отказног разлога већ је сам пропустио да о промени адресе обавести туженог због чега му је упозорење достављено преко огласне табле.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић